No. 39. ANUL V. 30 Iunie 1902.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Apare în fie-care Duminică

Abonamentul în țară pe an Leĭ 5 | Abonamentul în străin. pe an Leĭ 8
» » » 6 lunĭ » 3 | Un număr. . . . . 15 banĭ
Pentru anunciurĭ 1 leŭ linia. Mica publicitate 5 banĭ cuvîntul
Manuscriptele nepublicate se ard.

Redacția și Administrația Str. Mânțulésa No. 9, Bucurescĭ.

Eforia Spitalelor Civile din Bucuresci.

PUBLICAŢIUNI

In ḑiua de 5 Iulie 1902, orele 10 a. m., se va ţine licitaţie publică, cu oferte închise, la Eforie, pentru arendarea pe un noŭ period de 5 şi 10 anĭ, a moşieĭ:

Vĕresci din judeţul Ilfov, comuna Vĕresci Obedenĭ, iar în cazul când nu se vor presintà concurenţĭ cu oferte închise, se va ţine licitaţie publică orală în ḑiua de 6 Iulie a. c., orele 10 a. m.

D-niĭ concurenţĭ vor trebuĭ sĕ depună garanţie provisorie leĭ 16500.

* * *

In ḑiua de 10 Iulie 1902, ora 10 a. m., se va ţine la Eforie licitaţie publică cu oferte sigilate pentru darea în întreprindere a construiriĭ uneĭ case de arendaş pe moşia Vĕreşcĭ Dascălu din judeţul Ilfov.

Condiţiunile speciale, devizul şi planul se pot vedea la serviciul Bunurilor în orĭ-ce ḑi şi ore de lucru.

Valórea acestor lucrărĭ este de leĭ 6 960 banĭ 39.

D-niĭ concurenţĭ vor trebuĭ să depună o garanţie provisorie de leĭ 5% din suma devisuluĭ, cunoscênd că cea definitivă va fi de 10% din suma resultată la licitaţie.

* * *

La 10 Iulie 1902 orele 10 a. m., se va ţine licitaţiune la Eforie, pentru reparaţiunile de întreţinere necesare spitaluluĭ Boldescu din Ploescĭ, care după devis se urcă la suma de leĭ 3.262 banĭ 20.

Doritoriĭ sunt invitaţĭ să-şĭ presinte ofertele sigilate însoţite de o garanţie provisorie de 5%, cunoscênd că garanţia definitivă va fi de 6%.

* * *

La 7 August 1902 orele 3 p. m., se va ţine licitaţiune la Eforie, pentru obiectele de serviciŭ necesare Depositului în exerciţiul 1902—1903.

Doritoriĭ sunt invitaţĭ să-şĭ presinte ofertele sigilate însoţite de o garanţie provisorie de 5%, cunoscênd că garanţia definitivă va fi 6%.

Licitaţiunile se vor ţine în conformitate cu art. 68—79 din legea comptabilităţiĭ generale a Statuluĭ.

Caietele de sarcinĭ se pot vedea la Cancelaria Eforieĭ, în orĭ-ce ḑi şi oră de lucru.

BIBLIOGRAFIE

Cu deosebită plăcere anunţăm apariţiunea cărţiĭ «Sfatul Bunichiĭ şi Sofronie iubitorul de pomĭ» de d-l Luca Paul, învĕţător, comuna Domnesci-Muscel, carte fórte instructivă, prin care dă sfaturĭ de îndrumare sătênuluĭ.

O recomandăm călduros d-lor revisorĭ şcolarĭ pentru premiĭ.

Costă numaĭ 0,30 banĭ.

Mulţumire.

Noĭ, N. Romanescu, Primarul Urbeĭ Craiova, aducem viile nóstre mulţumirĭ onor. societăţiĭ de asigurare «Naţionala», care în modul cel maĭ culant ne-a liquidat dauna ce comuna a suferit prin arderea pavilionuluĭ de la Hypodromul din Parcul Bibescu, asigurat la numita societate cu poliţa No. 211.280, liquidare care s'a făcut în timpul cel maĭ scurt posibil, de óre-ce deşĭ incendiul s'a întâmplat la 30 Maiŭ a. c., astăḑĭ 7 Iunie a. c., suntem pe deplin despăgubiţĭ, pentru care recomandăm tutulor a-şĭ asigurà avutul la acéstă societate, care în tóte ocasiunile a dovedit cea maĭ mare promptitudine.

ALBINA

Albino, cuminte vĭeţuitóre,
Puté-mĭ-veĭ spune al arteĭ tale nume?
Nectar adunĭ, sburând din flóre 'n flóre,
Cu munca ta tu îndulcescĭ o lume,
O lume 'nveţĭ a'şĭ fi folositóre.

In blându-ţĭ suflet nu se simte ură,
De cértă tu nicĭ când nu caţĭ pricină
Tu mĭere porţĭ nu clevetirĭ în gură:
In sufletu-ţĭ din fire ĭ-o grădină:
Iubescĭ pe orĭ-ce flóre din natură.

De-aĭ vré să spuĭ cum poţĭ tu face mĭere,
Ar învĕţà şi omul de la tine
Pe alţi-a nu maĭ adăpà cu fiere
A simte bucurie de orĭ-ce bine
Plăcerea ăluĭa a-ĭ fi plăcere.

Albino, cuminte vĭeţuitóre,
Puté-mĭ-veĭ spune al arteĭ tale nume?
Nectar adunĭ, sburând din flóre 'n flóre,
Cu munca ta tu îndulcescĭ o lume,
O lume 'nveţĭ a'şĭ fi folositóre.

Th. D. Speranţia.

Nu face de dragul nimĕnuĭ ceea-ce după convingerea ta nu e bine.

Lăsațĭ de Dumneḍeŭ să trecem pe pămînt ca nisce călĕtorĭ, ne dăm cu toțiĭ silința de a ne face călĕtoria cât se póte de plăcută. Când suntem micĭ e mama, care-șĭ dă silința să ne-o facă plăcută și e departe de noĭ ideea morțiĭ: numaĭ fericirea, eternitatea și tot ce e plăcut există pentru noĭ. De aceea e omul la începutul vieții luĭ înzestrat cu atâta bunătate, care în mijlocul peripețiilor vieții încetul cu încetul se pierde. A murit mama!? ah ce durere! ce rĕŭ e fără de mamă! Tot maĭ rĕsare sórele, tot maĭ e frumos giur împregiur și călĕtoria tot maĭ urméză, dar în casă și'n inimă e gol, căcĭ nu maĭ e mama cea iubită, care se bucură de tóte. S'a schimbat acum totul pentru copil: el se jócă prea nebunesce, face prea multă gălăgie, mănâncă prea mult, pune mâna pe tóte lucrurile. Tot așà făceà și când trăià mama, dar atuncĭ lucrurile se presentaŭ cu totul alt-fel, și copilul se trage într'un colț și rĕmîne mult acolo, și în mintea luĭ începe să se întindă o pânză subțire și întunecă frumusețile de maĭ înainte. Ișĭ strînge ochișoriĭ și iĭ deschide iar, și pânza se face tot maĭ désă, inima i se întunecă tot maĭ tare, frigul îl cuprinde și ochiĭ i se închid. Când se deșteptă apoĭ el nu maĭ scie nimic și o adîncă tristețe se revarsă peste fața luĭ, odată atât de veselă, căcĭ sórele ce strălucesce pe cer nu dă destulă lumină după ce s'a stins sórele iubiriĭ, care revărsà lumina din inimă.

Tristă e viéța, care n'a fost încălḍită de iubire la începutul eĭ, și sécă e inima, care nu póte să radieze căldura când totul e sloiŭ de ghiață împregiur. Fericițĭ sunt numaĭ ceĭ crescuțĭ în iubire, căcĭ aceia sciŭ și eĭ să iubéscă pe alțiĭ și maĭ prețiósă e pentru viéță iubirea, pe care o dăm, decât aceea pe care o primim.

De aceea e atât de dureros, când copilul îșĭ pierde mama, și el o pierde nu numaĭ când ea móre, ci tot oḍată și când ea-l părăsesce, îl negligéză, nu face destul, ca să câștige iubirea luĭ. Nu póte să fie vorba de educațiune decât în o casă, care e luminată de iubire, căcĭ iubirea din casa părintéscă lucesce viéța tótă ca un far, și când sórta ne

desparte de iubiții noștri, căutăm mângâiere 'n suvenirile trecutuluĭ cum poetul cântă :

«Vedĭ o culme muntenéscă
Şi-o căsuţă dedesubt ?
Este vatra părintéscă
Unde laptele am supt. etc.

Nu e destul să ne deprindem copilele a iubì cu inima curată pe ceĭ ce le voesc binele. Maĭ ales în inimile tinere iubirea intră ușor, dar tot ușor și ese din ele.

Dacă trebue să ne dăm silința de a păstrà iubirea altora, trebue maĭ ales să fim cu băgare de sémă, ca să păstrăm și noĭ iubirea către alțiĭ. Incă de mică dar copila trebue să fie deprinsă a-șĭ stăpânì afecțiunile, ca nimenĭ să nu pótă abusa de ele, căcĭ abusul duce la desamăgire și în cele din urmă la stingerea iubiriĭ.

Câte vieți frumóse, începute cu atâta ideal, se strică prin o prea mare expansiune! De câte suferințe și mâhnirĭ am puté să scăpăm, dacă la momentul prielnic am avé tăria de a dice: «Nu! iubitul meŭ, saŭ iubita mea, te iubesc prea mult pentru ca să-țĭ pot împlinì dorința acésta!»

Iubirea să fie pentru noĭ o virtute, iar nu o slăbiciune. Nicĭ odată să nu lăsăm, ca ea să ne ducă maĭ departe decât noĭ înșine voim a merge. Copiiĭ abuséză de iubirea părinților, carĭ prin slăbiciunea lor firéscă ajung să facă de dragul copiilor lucrurĭ nepotrivite cu convingerile lor. Dorința de a mulțumi pe copil covîrșesce rațiunea bineluĭ și-ĭ fac să scape din vedere urmările și amărăciunea ce vor avé maĭ târdiŭ. E lucru de sine înțeles, că acest abus merge din ce în ce maĭ departe și póte să ajungă chiar până la brutalitate, și cu tóte acestea copiiĭ iubesc din ce în ce maĭ puțin pe părințiĭ de carĭ pot să abuseze, și eĭ aŭ tótă dreptatea, căcĭ dacă se strică, eĭ sunt în adevĕr numaĭ victimile slăbĭciuniĭ părintescĭ. Odată cu consumarea iubiriĭ copiilor, se consumă și iubirea părinților, de óre-ce e fórte greŭ să iubim pe copilul, care mereŭ ne cere să facem ceea-ce nu voim, ceea-ce după propria nóstră convingere e rĕŭ.

Orĭ cât de mult ne-am iubì dar copila, iubirea acésta să n'o dovedim prin slăbiciune, ci prin tărie și nicĭ odată să n'o lăsăm să simtă, c'ar puté să abuseze de iubirea nóstră. Să-ĭ dăm dovedile de iubire pe care voim noĭ, nicĭ odată

pe carĭ le cere ea. Dacă o vom lăsà să abuseze, vom avé să ne plângem de patru consecințe triste: ne va iubì maĭ puțin; o vom iubì și noĭ maĭ puțin; va căutà să abuseze și de iubirea altora; nu va resistà nicĭ ea, când alțiĭ vor voì să abuseze de slăbiciunile eĭ. Și găsesc că fie-care din aceste patru consecințe e destulă nenorocire, ca să strice tótă viéța.

Maĭ grele încă sunt consecințele slăbiciuniĭ în relațiunile dintre soț și soție. Cea maĭ fericită căsnicie se strică, dacă femeea abuséză de slăbiciunea bărbatuluĭ orĭ nu are tăria de a resistà când acésta iĭ cere ceea-ce nu póte să facă cu tótă inima. Ea face de nevoe, spre a nu turburà liniștea caseĭ, dar încetul cu încetul se pierde dragostea și inima deschisă și convietuirea devine în cele din urmă nesuferită.

Trebue ca noĭ femeile să ne supunem, să ne călcăm pe inimă, ca să mulțumim pe ceĭ ce ne sunt iubițĭ, numaĭ când vorba e să facem binele: rĕul nicĭ odată să nu-l facem de dragul acelora, pe carĭ iĭ iubim și voim a-ĭ iubì și în viitor.

Inima femeiĭ înțelepte este o comóră nesecată și o carte cu foĭ tot-deauna încă necetite, numaĭ femeea nesocotită dă tot ceea-ce are în ea și se miră apoĭ că li se pare tuturora lipsită de atracțiune.

Acésta se simte maĭ ales în relațiunile, pe carĭ le avem cu prieteniĭ, cu rudele și cu cunoscuțiĭ noștri. Ceea-ce strică aceste relațiunĭ e maĭ ales expansiunea prea mare și abusul de bună-voința nóstră. Ni se cer lucrurĭ, pe carĭ nu le facem bucuros, și nu avem tăria de inimă de a ḑice: Tocmaĭ pentru că țiŭ să rĕmânem în bune relațiunĭ, nu voesc să fac de dragul tĕŭ ce e contra fireĭ mele! Dacă însă tăcem și facem ceea-ce noĭ nu voim, se curmă cu timpul iubirea și prin urmare și bunele relațiunĭ.

Acéstă tărie în convingere atât de prețiósă pentru tótă viéța, nu putem să le-o dăm fiicelor nóstre decât dacă o avem și noĭ fața cu ele și nu le lăsăm nicĭ odată să abuseze de iubirea altora nicĭ să facă de dragul altora ceea-ce e rĕŭ.

Eleonora Slavicĭ.

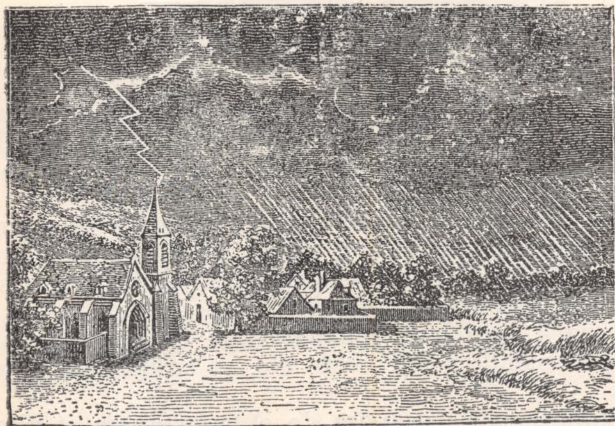
Nu e destul numaĭ ca să trăiescĭ între semeniĭ tĕĭ, ci trebuie să le fiĭ și folositor.

Poveţe despre păstrarea sănătăţii.

Vîntul, Furtuna.

Vînturile ivite din când în când sunt folositóre, căcĭ ele aduc noriĭ şi ploile prin tóte părţile şi curăţă aerul; vînturile recĭ pot devenì însă vătĕmătóre omuluĭ asudat (înăduşit) şi înfierbîntat, să dea nascere la bóle din rĕcélă; de aceea trebue să ne ferim ca să nu rĕcim, să păzim maĭ ales copiiĭ micĭ, să nu-ĭ scótem din casă când vîntul bate tare.

Furtunile carĭ se ivesc câte-odată sunt folositóre ca şi vînturile; ele curăţă aerul şi depărtéză din el feluritele necurăţeniĭ. Fulgerul póte omorî ómenĭ şi vite, póte aprinde case, clăĭ de grâne, şide fîn. Fulgerul lovesce maĭ ales lucrurile înalte, turnurĭ,

Trăsnetul

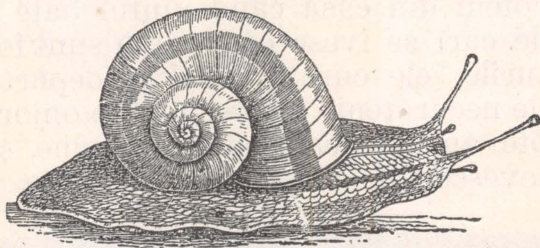
bisericĭ, arborĭ marĭ, precum şi lucrurĭ carĭ se află în mişcare; în timpul furtuneĭ să nu ne adăpostim dar sub arborĭ (copacĭ); dacă umblăm călare orĭ în căruţă, să stăm pe loc, să nu alergăm, ci să aşteptăm trecerea furtuneĭ. Văcarul care păzesce vitele, să nu se pue în timpul furtuneĭ în mijlocul ciredeĭ, ci să steà la o parte, căcĭ aburiĭ carĭ se suie în sus de la vitele înghesuite una lângă alta, atrag fulgerul.

Dr. I. Felix.

DUȘMANII GRĂDINEI DE LEGUME (1).

Sunt apoĭ viermiĭ aceia lungĭ de un deget, din carĭ ies apoĭ cărăbușiĭ. Aceia strică fórte tare maĭ ales rădăcinele căpșunelor de grădină și a zarzavaturilor. Cum vedem că planta începe să se îngălbinéscă să o săpăm la rădăcină și vom da peste un óspete de aceștia. Stârpind necontenit cărăbușiĭ, vom scăpà și de aceștĭ viermĭ. Cârtițele maĭ ales îĭ urmăresc cu mare înverșunare.

Alțĭ mosafirĭ nepoftițĭ prin grădinile nóstre, sunt și melciĭ

Melcul saŭ culbecul.

saŭ culbeciĭ, carĭ dese orĭ fac marĭ stricăciunĭ prin lesele de legume și zarzavaturĭ, căcĭ mănâncă frunzele și lasă în același timp un suc cleios pe unde trec, de care apoĭ o sémă de fluturĭ îșĭ acață ouĕle.

Voind să-ĭ stârpéscă, uniĭ îĭ adună de prin lese, pe nisce bețe late, unse cu un fel de smólă și după se s'aŭ prins câțĭ-và, móie bățul într'un vas cu apă. Acolo melciĭ se deslipesc și cad la fund, și tot așà maĭ departe.

Alțiĭ presară prin lese, țepĭ mărunte de spice de orz, orĭ de grâŭ și trecênd melciĭ peste ele, se agață de eĭ și mórtea le e gata.

De aseminea, ca să scăpăm de eĭ, maĭ avem și alte mijlóce anume; orĭ îĭ stropim diminéța cu apă de var care-ĭ prăpădesce când îĭ atinge, saŭ semĕnăm trifoiŭ în apropiere de lese și melciĭ mănâncă foile, cu atâta lăcomie în cât mor.

— Dar óre rîmele să facă stricăciunĭ ?

— Ba bine că nu, cumĕtră Anică! Rîma e o gânganie tare șugubață, căcĭ găuresce locul pe la rădăcinele plantelor și róde răsadurile tinere. Cel maĭ bun lucru, ca să scăpăm de ele, e să dăm drumul găinilor în grădinĭ primăvara când arăm și să vedețĭ cum le maĭ strâng de pe brazde. Pe urmă amestecăm pămîntul din lese cu funingină și nu se maĭ vede nicĭ urmă de rîmă.

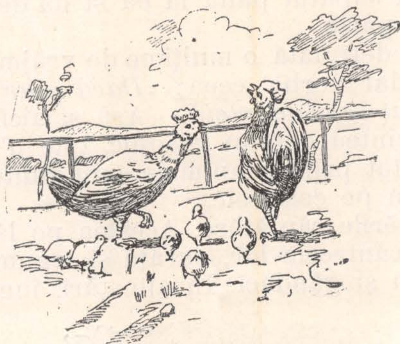
Și maĭ bine e, dacă tómna, din loc în loc, săpăm nisce

(1) Vedĭ No. 38.

gropĭ prin grădină, largĭ şi adîncĭ de câte-và palme şi le umplem cu gunoìŭ de cal. La căldura pe care o face gunoiul de cal, se adună pe érnă o sumedenie de rîme, viermĭ, coropişniţe şi câte altele, pe carĭ la începutul primăvereĭ, când scótem gunoiul din gropĭ, le omorîm.

Am pomenit de coropişniţe, acestea pe unde să iscă fac mare rĕŭ grădinelor, ba am auḑit că întâmplându-se să musce pe cine-và, muşcătura lor e fórte veninósă. Scormolind prin lese şi prin cuĭburĭ, róde rădăcinele plantelor şi lasă în urmă să intre aerul şi să usuce totul. Ca să le stârpim, turnăm prin găurile lor păcură subţiată cu gaz, dar maĭ bine le urmărim drumul cel fac prin pămînt până le dăm de cuib şi turnăm în el păcură, orĭ leşie clocotită. Ca să le prindem de cu iarnă, facem cum am spus la rîme, cu gunoiŭ de cal.

Păsĕrile de aseminea, de la găinĭ şi până la vrăbiĭ, fac şi ele marĭ stricăciunĭ în grădină, maĭ cu sémă în timpul semănatuluĭ şi atuncĭ când se coc seminţele. Măcălendriĭ, sticleţiĭ, cintezoiĭ, toţĭ vin mereŭ prin grădinĭ în acéstă vreme; dar maĭ obraznice sunt vrăbiele. Contra tuturor acestora, acoperim primăvara lesele cu nisce mărăcinĭ; iar tómna facem câte o momâe în chip de om şi dacă vedem că vrăbiile se întrec mereŭ, maĭ dăm şi cu puşca în ele.

Găinĭ.

Găinele nu trebuesc lăsate de loc prin grădină căcĭ scurmă şi strică totul. De aceia se şi ḑice: *că pe unde se plimbă găina numaĭ rodesce grădina.*

Şóreciĭ de câmp fac marĭ stricăciunĭ şi în grădinele de legume, maĭ ales érna, căcĭ mănâncă rădăcinele. Contra lor trebue să luptăm cu tótă hărnicia, căcĭ în scurt timp ne daŭ gata grădina. Un doctor Némţ a descoperit un fel de doctorie, pe care cum o mănâncă şóreciĭ, mor pe un cap de tifus. Pe unde însă se ivesc câte unul doĭ, îĭ putem prinde şi cu capcane, însă numaĭ decât.

— Dar noĭ cum am puté scăpà de cârtiţe?

— Asta, Bădică Gheorghe, e şi maĭ vătămătóre, cu tóte că ea nu mănâncă de loc rădăcinĭ. orĭ frunze; ci numaĭ viermĭ, rîme şi gândacĭ. Umblând după aceştia prin pămînt, ea sapă găurĭ pe sub rădăcinele plantelor, rupêndule şi lăsând în urmă să intre aerul şi să usuce totul. Adesea la legumele semĕnate în rînd, i-a întregul rînd de la un capĕt la altul şi tot se usucă.

Intru cât mănâncă viermiĭ, ea face un bine; dar cu găurile, face pagube mnlt maĭ marĭ, decât folosul ce ar aduce. O putem prinde pândind'o diminéţă tare, când scóte ţărînă în moşuroiŭ. Atuncĭ observăm din care parte scóte şi ne apropiem binişor descălţaţĭ, saŭ încălţaţĭ în opincĭ şi cu un hârleţ o scótem cu pămînt cu tot afară, căcĭ ea nu merge maĭ adînc prin pâmînt de cât de vr'o ḑece degete. Băeţiĭ maĭ ales, fac de minune trebuşóra asta, căcĭ calcă maĭ uşurel şi ea nu-ĭ simte.

O putem alungà din préjma leselor, turnând în găurele eĭ păcură orĭ acid carbonic şi cum are un miros fórte delicat, fuge numaĭ decât.

Ca să apărăm lesele şi maĭ bine de cârtiţe, facem în giurul lor câte un şănţuleţ adînc de vr'o palmă în care îngropăm o fringhie muiată în păcură, orĭ acid carbonic şi când ajunge cu săpatul până la ea şi dă de miros, o şterge frumos în altă parte.

După cum vedeţĭ, iată o mulţime de vrăjmaşĭ cu carĭ omul are de luptă; dar vorba ceea: «*Dacă s'ar teme omul de vrăbiĭ, n'ar maĭ semĕnà meiŭ.*» Aşà şi aicĭ, după cum am pomenit, că înaintea omuluĭ vrednic, tóte n'aŭ nicĭ o putere şi maĭ ales că tot printre animale sunt multe care-l ajută pe om să stârpéscă pe cele rele.

Aşà sunt păsĕrile cântătóre. Acestea pe lângă că înveselesc pe om cu cântecele lor, curăţă şi legumele de o sumedenie de viermĭ şi gândacĭ. In alte ţărĭ, îngrijesc de aceste

Pasăre cântătóre.

păsĕrele, ca de mare lucru, dându-le chiar hrană, celor carĭ rĕmân pe érnă. Acolo să vedeţĭ mierlele şi graurii umblând prin grădină şi în jurul caseĭ, întocmaĭ ca vrăbiile. Mare

folos am avé şi noĭ când am îngrijì de aceste păsĕrele cel puţin să stârpim pisicele acelea, care umblă numaĭ să mănânce puĭ de prin cuĭburĭ şi să nu lăsăm pe copiĭ, să le prindă şi să le strice cuĭburile. Cred că moş Pavel s'a încredinţat de ajutorul cel mare, ce-l daŭ păsĕrelele acestea pentru stârpirea omiḑelor şi a cărăbuşilor şi de aceea, 'ĭ e plină livada de cuiburĭ de păsĕrĭ.

Pe lângă că ar trebuì să le punem ce-và seminţe de mâncare în timpul erneĭ, iar primăvara, să le aruncăm pene, orĭ destrămăturĭ de lână ca să-şĭ facă cuiburĭ.

Câte omiḑĭ şi viermĭ nu vor fi tăbărît pe grădinele nóstre în urma prinderiĭ şi trimeteriĭ din ţară a atâtor miĭ de sticleţĭ şi scatiĭ!..

Cel puţin de acum înainte, a da Dumneḑeŭ să lucrăm maĭ cu minte.

D'apoĭ, d-le Invĕţător, multe sunt, pe care noĭ n'am avut parte să ni le arate şi să ni le desluşéscă cine-và, cel puţin să scim cum să ne folosim, orĭ să ne păzim de ele. S'aŭ găsit uniĭ şi sub cuvînt că ne învaţă de bine, la multe rele ne-aŭ îndemnat. Numaĭ să-ţĭ dea Dumneḑeŭ Sfîntul sănătate, să ne maĭ învĕţaţĭ şi alte lucrurĭ, că eŭ le spuiŭ cu durere de inimă.

Cele ce ne-aĭ spus aḑĭ, am vĕḑut de pe loc că ne sunt de mare folos şi aĭ să veḑĭ cum avem să le folosim.

— Tocmaĭ asta e şi bucuria mea cea maĭ mare Moş Pavele şi rĕmâneţĭ sănătoşĭ.

N. I. Moga.
Mircescĭ-Vasluĭ.

O serbare şcolară în Câmpu-Lung

In ḑiua de 24 Aprilie a. c., a avut loc în sala cerculuĭ militar din Câmpu-Lung, în folosul cantinelor, o serbare organisată de d-l Gr. Teodosiu, revisor şcolar şi sub patronagiul societăţiĭ de bine-facere «Carmen-Sylva».

Programul a fost bogat; reproducem părţĭ dintr'însul:

«Imnul naţional» executat de corul şcóleĭ normale, gimnasiuluĭ şi şcólelor primare. Diferite poesiĭ; anecdote ca: «Cine-ĭ Nuhăm», «Grecul la bărbier», «Iţig gândesce» etc.; corurĭ mixte, ca: «Haĭ la vale», «Imnul vânătorilor» etc.; la vióră: «Păsărelele Regineĭ» (horă), «Rondo de Haydn» etc.

Piese ca: «Fiul cel pierdut» (1 act), «Misantropul» (Sc. X, Molière), «Degetul luĭ Dumneḑeŭ» etc.; tablourĭ ca «Curcaniĭ din rĕsboiŭ» etc.

O elevă, îmbrăcată ţĕrănesce, mulţumesce publiculuĭ, în numele copiilor săracĭ; iar la urmă, vorbesce d-l Gr. Teodosiu, despre importanţa cantinelor şcolare, mulţumind tuturor, carĭ aŭ bine-voit a sprijinì reuşita acesteĭ serbărĭ.

Serbarea a realisat 400 francĭ ca beneficiŭ.

* * *

Importanţa lucruluĭ manual în şcólele primare.

Cursul primar în programa analitică are şi lucrul manual. Necesitatea acestuĭ obiect s'a simţit chiar de la început de pedagogiĭ marĭ, ca Pestalotzi etc. etc.

Astă-ḑĭ avem şcóle bine organisate, programe bine alcătuite, decĭ şi rîndul acestuĭ studiŭ a sosit ca să i se dea o deosebită atenţiune.

Cu cât greutăţile vieţeĭ se înmulţesc, cu atât cată ca cestiunile economice să ne preocupe, îndreptându-ne luarea aminte către Agricultură, Industrie şi comerţ şi cerênd ca şcóla să pregătéscă pentru viéţa practică.

Póte mulţĭ vor ḑice că lucru manual nu e o industrie destul de folositóre.

Cu drept cuvînt eleviĭ absolvenţĭ a unuĭ curs unde a învĕţat pe lângă alte obiecte şi lucru manual, nu se vor numi meseriaşĭ.

Lucrul manual în şcólă are altă ţintă, acea de a desvoltà şi da la ivélă aptitudinile înăscute, *de a deprinde pe copiĭ cu materia, exactitatea în mĕsură, acurateţa, simetria şi utilitatea fie-căruĭ obiect.*

Un elev, mediocru la învĕţătură, póte avea o deosebită înclinare către lucrul manual; acesta este un semn că începĕtorul de astăḑĭ va fi un bun meseriaş pe viitor. Conducĕtorul sĕŭ trebue să-l îndrumeze în acéstă direcţiune, să-ĭ ilustreze viitorul de meseriaş şi să-l îndemne cu dragoste a-'şĭ vedé de meserie.

In el se va formà gusturĭ nuoĭ, preocupările luĭ sufletescĭ îl vor face a crede că e apt de drumul pe care l'a apucat şi nu va visà alt ce-và de cât: Viitorul luĭ de meseriaş, de conducĕtor de afacerĭ marĭ, de fabricant, de inventator de lucrurĭ nuoĭ; maĭ sciŭ eŭ ce póte trece prin un asemenea cap şi ce póte descoperi timpul din asemenea pregătiţĭ?

Ne plângem că în ţara nóstră nu se face nimic, importăm totul din străinătate, n'avem industrie, n'avem comerţ.

Cine e de vină?

Cine e de vină, când vedem capitaliştiĭ noştri Românĭ că-şĭ pun capitalurile lor la băncĭ şi nu întreprind afacerĭ?

Cine e de vină, când vedem că ceĭ ce moştenesc câte ce-và nu fac, decât să-şĭ asigure capitalul şi el să lîncezéscă trăind singur numaĭ din procente.

Maĭ mult de cât atâta, uniĭ de abià aştéptă să le móră părinţiĭ saŭ moşul pe care-l moştenesce, şi el să plece cu baniĭ la Paris.

Atât e capabil să facă, şi prin capul luĭ n'a trecut alt-fel de ilusiunĭ.

La ce fel de întreprinderĭ marĭ te aşteptĭ de la asemenea pregătiţĭ?

Vreĭ ca aceştia să facă fabricĭ de teracotă? Vreĭ ca aceştia

să facă tăbăcăriĭ? Fabricĭ de nasturĭ?... Ateliere marĭ unde să se fabrice plugurĭ?... Să borteléscă munţiĭ pentru a scóte cărbunĭ de pămînt??

Vreĭ ca aceştia să-şĭ exploateze singurĭ pădurile, în loc să le dea pe mâna străinilor, carĭ în câţĭ-và anĭ fac ca dintr'o pădure seculară să nu maĭ găsescĭ nicĭ loc pentru un cuib de mierlă?

Multe sunt de ḑis asupra acestora şi asupra moduluĭ lor de pregătire.

Şcóla de astăḑĭ s'a completat, nu cu un obiect secundar cum pare a fi; ci cu cel maĭ principal din obiectele ce alcătuesc programa analitică.

Cestiunile economice preocupă pe toţĭ. Revoluţiunile cele maĭ marĭ aŭ fost acolo unde lipsa a fost maĭ simţită, şi unde apăsările aŭ fost maĭ grele. Noiĭ pregătiţĭ vor avé alt-fel de vederĭ, mintea lor se va preocupà cu totul de alt cevà. Va simţì dragostea către *artă şi industrie naţională.*

Va scì să aprecieze vălórea obiectelor, se va înarmà cu gusturĭ sănătóse, şi apoĭ cât de bogat saŭ orĭ cât de mare dregător va fi el, orele libere va preferà să le petrécă în atelierul mic al luĭ şi va simţì o deosebită dragoste pentru obiectele făcute de el. Va preferà de o sută de orĭ maĭ mult o încadrare a unuĭ tabloŭ cu o ramă făcută de el din lemn de nuc, cu o sculptură cât de puţin meşteşugită, faţă de putregaiul de brad acoperit cu ghips bronzat şi încheiat în patru cuie de cine scie ce legător de cărţĭ.

Cât de mândru va fi el, când va vedé eşind din mâna luĭ un scaun de grădină, făcut din crengĭ de mestécăn saŭ de alun!

Cât respect va avé către acéstă îndeletnicire, *utilă*, *higienică* şi *economică!*

Doveḑĭ avem că ceĭ ce aŭ avut prilejul să înveţe ce-và din acéstă dexteritate, până la bětrâneţe n'aŭ părăsit-o, aŭ fost totdeauna maĭ competinţĭ în aprecierea lucrurilor şi progresul a fost tot-deauna la eĭ.

Dacă ţările carĭ astăḑĭ aŭ ajuns să dicteze sub raportul industrieĭ, datoresc acésta numaĭ că de la început în şcólele lor s'a predat *lucrul manual*, de la început s'a pus base industriale în spiritul fie-căruia şi nu trebuie să ne mire când vedem la ce minunĭ aŭ ajuns invenţiunile industriale în apus.

Pentru noĭ viitorul va fi şi maĭ frumos, vom profita de drumul ce deja l'a parcurs alţiĭ şi noĭ nu vom face alt-cevà, decât să o ducem maĭ departe.

Tótă greutatea şi responsabilitatea în cas fatal, cade asupra acelora, carĭ aŭ în mână lumea viitóre, aŭ posibilitatea de a lucrà pe calea cea bună şi vor neglijà predarea acestuĭ obiect.

Satele aŭ pregătire pentru agricultură şi maĭ puţină industrie.

Şcólelor din oraş li se impune maĭ mult industria şi cu regret am a spune că tocmaĭ în şcólele primare urbane e maĭ puţin lucru manual; ca să nu ḑic aprópe de loc.

Anton Pann dice: «vremea face şi desface şi ce vreĭ şi ce nu-ţĭ place.»

Va venì timpul când vor vedé toţĭ necesitatea şi ceĭ în drept vor declara ca necomplet cursul fără acest obiect.

Theodorescu.

INGRIJIREA CAILOR

Strîngerea cu potcóva.

De multe orĭ după potcovit, calul schiópătă, nu pentru că a ajuns la viŭ saŭ în apropiere de viŭ caiaua, ci din causă că-l strînge potcóva.

Caiĭ cu copitele pline, sunt ceĭ maĭ condamnaţĭ a fi strânşĭ de potcóvă. Cu tóte acestea, în special la caiĭ noștri românescĭ, printre carĭ, după cum am maĭ dis și altă dată, rar se găsesc de aceia cu copitele stricate, pline, strîngerea de potcóvă se datoresce maĭ în tot-deauna potcovaruluĭ. Acesta fie că curăță talpa prea mult saŭ neregulat, fie, ceea-ce se întâmplă maĭ des, că potcóva pe care o bate, este rĕŭ făcută, saŭ rĕŭ potrivită, încât în loc ca ea să se potrivéscă pe părețiĭ copiteĭ, se găsesce aplicată maĭ mult pe talpă, pe care apasă, o strînge, maĭ ales în sprijin, pe drumurĭ tarĭ.

Strîngerea cu potcóva se arată prin schiopătură; copita strînsă, este maĭ caldă, arătând durere când o încercăm cu clescele. Schiopatul de regulă nu este pronunțat, totușĭ câte odată, maĭ ales când calul este pătimaș de copite, are talpa plină, saŭ când nu se iaŭ măsurĭ în pripă, se întâmplă ca animalul să schiópete bine, să sufere mult.

Se vindecă ușor strîngerea cu potcóva, pentru acest scop, după ce tragem potcóva, facem calul să steà cu copita de două orĭ pe di, câte o jumătate oră, într'o apă curgĕtóre saŭ un lac din apropiere. Oblojelele copiteĭ cu pămînt galben amestecat cu apă oțetită saŭ cu flóre de fân căldicică sunt de asemenea folositóre. Este însă nemerit că pe cât este cu putință să evităm rĕul, luând măsurĭ ca potcovitul să se facă cu îngrijire, ca talpa să nu fie curățită nemăsurat, ca potcóva să fie lucrată și potrivită după copită, iar nu copita după potcóvă. In adevĕr, pe mulțĭ potcovarĭ, nepricepuțĭ saŭ îndărătnicĭ 'ĭ vedĭ, că în loc să

chiar când acest fapt le-ar cere o óre-care pierdere de timp, saŭ vre-o cheltuială.

Pentru a îndeplinì tóte cerinţele, trebuie ca o adăpătóre să aibă o scurgere continuă, să fie curăţată în fie-care an cel puţin odată şi să fie ast-fel făcută în cât vitele să pótă luà din ea orĭ de câte orĭ le este sete, şi atuncĭ când beaŭ să nu pótă intrà cu piciórele lor în apă căcĭ intrând în apă o tulbură şi împreună cu apa beaŭ atuncĭ şi mult noroiŭ şi murdăriĭ de pe fund.

Spre a împiedecà vitele de a nu intrà în adăpătóre, putem aşeḑà de giur împregiurul eĭ nisce apărătorĭ saŭ bariere, carĭ să fie fórte apropiate de margine, şi aşà de înalte ca vita să nu pótă trece peste ele, ci să pótă numaĭ să întindă botul peste ele şi să ajungă la apă.

Este bine să se ţie sémă de aceste sfaturĭ, căcĭ ele sunt resultatul unor observaţiunĭ şi stăruinţe practice îndelungate, carĭ apoĭ aŭ fost confirmate întru totul de sciinţă.

I. Niculescu
Severin.

Cultura legumelor şi a pomilor fructiferĭ (1).

CIMBRUL şi MĂRARUL sunt nisce plante carĭ aŭ o aromă fórte plăcută, ceea-ce face a fi întrebuinţate mult în bucate. Se înmulţesc prin sĕmînţă care se sémĕnă pe rĕzóre, cerênd ca pămîntul să fie bine lucrat. Maĭ înainte de a face sĕmînţă, se taie parte din mărar şi cimbru, care se face mănuşĭ (legăturĭ) şi se pune apoĭ la un loc umbros, spre a se uscà în voie, păstrându-l ast-fel pentru érnă ca să ne servim la trebuinţă. Restul de plante rĕmase pe loc, făcênd sĕmînţă, se scutură, iar primăvara rĕsar din noŭ.

CARTOFUL este o plantă de mare folos pentru casa omuluĭ. Cultivatoriĭ noştri sătenĭ ar trebuì să semene şi să ţie mult maĭ mult la cartofĭ decât chiar la porumb, căcĭ cartoful fiind o plantă care ţine la secetă, ne scapă de fómete pe ast-fel de timpurĭ lipsite de alte bucate.

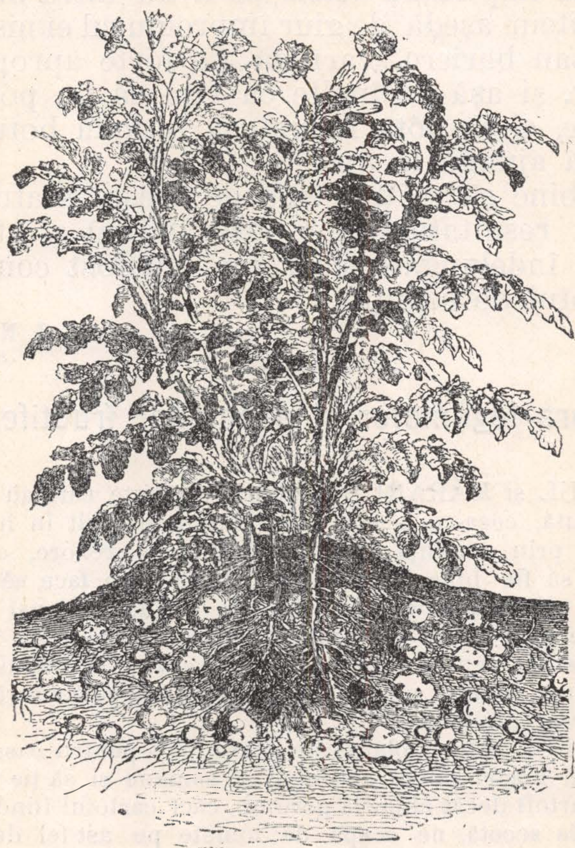
Varietăţile de cartofĭ sunt în numĕr fórte mare şi pórtă fie-care varietate maĭ mult numirĭ străine, ceea-ce probéză că la noĭ cultura cartofuluĭ e fórte puţin rĕspândită, căcĭ de ar fi maĭ

(1) Veḑĭ No. 28 — 29, 30, 31, 33, 35, 36, 37 şi 38.

întinsă şi s'ar ocupà maĭ mulţĭ de dînsa, am fi botezat şi noĭ cartofiĭ cu numirĭ de ale nóstre, românescĭ.

Unele varietăţĭ sunt marĭ, altele micĭ, rotunde, lungăreţe; unele cu pieliţa vênătă, altele gălbue, alburiĭ etc; aceste din urmă sunt maĭ productive şi maĭ căutate. Sunt şi varietăţĭ din acelea carĭ se cultivă pentru hrana vitelor.

Orĭ-care ar fi varietatea de cartofĭ, cere un pămînt maĭ mult nisipos şi îngrăşat. Prăsirea cartofuluĭ se face prin tuberculele luĭ, fie întreg fie că o tuberculă se tae în maĭ multe bucăţĭ, căutând ca fie-care bucată să aibă douĭ până la treĭ ochĭ. Din aceste douĕ felurĭ de prăsire, cel maĭ bun e acela prin tubercule întregĭ. Al doilea mod de prăsire (prin bucăţĭ tăete) se în-

Cartofĭ.

tâmplă de multe orĭ să nu reuşéscă, căcĭ bucăţile tăete mucedind în pămînt, se strică.

Dacă vom semĕnà cartofiĭ micĭ, la recoltă vom adunà tot cartofĭ micĭ, de aceea, dacă voim să avem cartofĭ marĭ, trebuie să alegem şi să semĕnăm tubercule din acele marĭ şi sănătóse. Se-

mĕnarea tuberculelor se face pe la finele luĭ Martie în cuiburĭ, așeḑate în rîndurĭ, avênd depărtare între ele 50—60 cm., așà ca lujeriĭ după ce vor cresce, să umbréscă pămîntul dintre cuiburĭ. Cuiburile trebue să aibă o adâncime de 15—20 cm; într'un cuib se pun 5—6 tubercule, orĭ și maĭ puține dacă tuberculele sunt marĭ.

In timpul cresceriĭ, cartofiĭ maĭ întâiŭ se prășesc, iar când lujeriĭ (cotórele) aŭ crescut, se mușuroesc cuiburile; pe timpurĭ secetóse, mușuroitul e bine să nu se maĭ facă.

Când curpeniĭ (lujeriĭ) înfloresc, ne plimbăm printre cuiburĭ și rupem tóte florile, căcĭ ele împiedică întru cât-và crescerea tuberculelor.

Tómna, saŭ maĭ timpuriŭ, — după cum va fi felul varietățiĭ semĕnată, — recoltăm cartofiĭ, scoțêndu-ĭ din pămînt cu o furcă anume făcută, care să aibă 3—4 córne. Obiceiul de a-ĭ scóte cu sapa, e cât se póte de rĕŭ, căcĭ cu sapa se taie multe tubercule.

După ce cartofiĭ s'aŭ scos din cuiburĭ, se lasă o ḑi saŭ douĕ pe loc spre a se sori, avênd grijă ca în timpul nopțiĭ sĕ'ĭ acoperim cu lujeriĭ lor.

Cartofiĭ odată scoșĭ, se pun spre păstrare în pivniță, orĭ, dacă n'avem pivniță, îĭ așeḑăm în gropĭ făcute pe un loc uscat și ce-và ridicat. Fundul și perețiĭ grópeĭ se căptușesc cu un strat de paĭe după care apoĭ așeḑăm cartofiĭ; de asupra cartofilor punem un strat de paĭe și în urmă pămînt, căutând ca cu pămîntul pus d'asupra, să bombăm (ridicăm) locul spre a înlăturà scurgerea apeĭ în grópă.

SPANACUL cere un pămînt maĭ mult umed și càt se póte de gras. Sunt maĭ multe varietățĭ, dar dintre tóte, cea maĭ bună varietate e spanacul cu foile marĭ și frageḑĭ. Se înmulțesce prin sĕmînță și se sémĕnă cât de timpuriŭ, chiar în Fevruarie, dacă timpul ne lasă, de óre-ce spanacul nu suferă de ger. Pentru a avé în permanență o cultură de spanac pe timpul vereĭ, se sémĕnă la fie-care opt saŭ ḑece ḑile, urmărind ast-fel (bine înțeles dacă interesul cere) până la începutul luĭ Octomvrie, când se încetéză cu semĕnatul. Ultima semĕnătură, care se destinéză pentru primăvară, se acoperă cu un strat de gunoiŭ în grosime de 8—10 cm., iar în primăvara viitóre semĕnătura fiind deja făcută, plantele rĕsar de timpuriŭ.

Spanacul nu iubesce căldura, de aceea cere a fi udat cât maĭ des pentru a reuși bine.

LAPTUCA (Marole, salată). Este o plantă care se întrebuințéză la masă cu salată. Cuprinde maĭ multe varietățĭ, dintre carĭ cele maĭ bune sunt acelea cu foile crețĭ și acelea cu căpățînă. Cere un pămînt gras și ce-và umed. Se sporesce prin sĕmînță care se sémĕnă în diferite rîndurĭ pentru a avé plante tinere în tot timpul anuluĭ. Dorind a căpĕta lăptucĭ cât de timpuriŭ, le semĕnăm în rĕsadniță.

Pentru sĕmînță, e de ajuns a lăsà câte-và fire din întâia se-

mĕnătură; acestea crescênd, forméză lujerul care înfloresce şi dă sĕmînţă.

MACRIŞUL. Este o plantă vivace. Se cultivă pentru foile sale carĭ sunt întrebuinţate în bucătărie. Cresce maĭ în orĭ-ce fel de pămînt. Inmulţirea se face prin sĕmînţă, care se sémĕnă în luna Martie pe rĕzóre, orĭ pe marginea aleelor (drumurilor). Sĕmînţa rĕsare curând şi cresce repede.

Măcrişul.

Măcrişul după treĭ, patru anĭ îmbătrânesce; în acest cas se tae trunchiurile cu puţină rădăcină, iar peste puţin timp nu întârḑie a da lăstarĭ nouĭ, întinerind cu chipul acesta recolta.

(Va urma). **Ión E. Mihăescu.**

Mijloc pentru a ferí de viermĭ pomiĭ şi fructele lor. Agricultoriĭ din Florida spun, că dacă batem cuie în pomĭ, prin acésta îĭ ferim atât pe eĭ, cât şi fructele lor în contra viermilor. Un ḑiar din New-York ḑice, că în fie-care pom trebuie să se bată 6 cuie şi adaugă, că prin acest mijloc putem scutì pomiĭ şi pómele cu tótă siguranţa în contra viermilor. El explică lucrul aşà, că cuiele bătute în pomĭ, venind în atingere cu sucul, se ruginesc, se oxidéză. Prin ruginirea saŭ oxidaţiunea acésta se forméză amoniac, care pătrunde în tóte părţile arboreluĭ şi acesteĭ împrejurărĭ este a se mulţumi apoĭ, că pomul bătut cu cuie, rĕmâne scutit de viermĭ împreună cu fructele luĭ.

BUNA CHIVERNISEALĂ

O bună chivernisélă este temelia fericiriĭ și a buneĭ stărĭ. Ea este indispensabilă și se póte aplicà atât în gospodăriĭ marĭ cât și micĭ, avênd aceleașĭ resultate. Ea ne învaţă să nu cheltuim nicĭ odată tot cât agonisim, întocmindu-ne lucrurile ast-fel ca cheltuelile nicĭ odată să nu întrécă pe veniturĭ, pentru că numaĭ așà putem ajunge la un prisos, care la ḑile negre, adecă când vrênd-nevrênd suntem nevoiţĭ a cheltuì maĭ mult decât agonisim, ne prinde fórte bine, că nu suntem nevoiţĭ a face împrumuturĭ. Trebuie să avem mereŭ în vedere că cheltuelile ne sunt ḑilnice și sigure iar veniturile maĭ rarĭ și nesigure.

Buna chivernisélă aicĭ în România, cu fórte puţine excepţiunĭ, lipsesce aprópe cu totul. Atât în masa poporuluĭ cât și în clasele de sus, predomină poftele măestrite, între carĭ locul prim, îl ocupă risipa de banĭ pe lux. Când e vorba de acéstă patimă molipsitóre și tot odată fórte primejdiósă, Românul însă maĭ uită cheltuind și aceea ce n'are, numaĭ să fie în rând cu altul, căruia, póte prin o maĭ bună chivernisélă, îĭ dă mâna să cheltuéscă maĭ mult.

Starea de plâns a plugaruluĭ nostru mare și mic nu se atribuie numaĭ nepriceperiĭ meșteșuguluĭ ci maĭ mult a neînpotriviriĭ poftelor măestrite cheltuind maĭ mult decât câștigă, adecă a releĭ chiverniselĭ. Eŭ cred că cu tóte modestele veniturĭ de astăḑĭ dacă s'ar pune în aplicare economia și chivernisélа celor bătrâní în privinţa stăriĭ materiale, am fi cu mult maĭ departe. Aprópe tótă réua chivernisélă, maĭ cu sémă a miculuĭ nostru plugar, stă în părăsirea industrieĭ casnice în schimbul putregaiurilor străine carĭ aŭ intrat în cel din urmă bordeiŭ și carĭ ne apropie repede de faliment.

Peste sĕptămână, trécă mérgă, maĭ sémĕnă ţĕranul de astăḑĭ cu cel bĕtrân din trecut, dar în Dumínecĭ, sĕrbătorĭ și maĭ cu sémă când se întâmplă vre-o nuntă, creḑĭ că e o adevĕrată invasiune de cocóne și boerĭ de pe la oraș. Ţărăncuţele de aḑĭ nu maĭ sunt cele din trecut. Astăḑĭ pórtă pĕrul frizat ca pe la oraș ornat cu câte 8 — 10 pieptenĭ. Se pórtă în rochiĭ scumpe, tîrguite și cusute la oraș. Jachete scumpe, și mănușĭ pórtă ţărancele de astăḑĭ. Prin vecinătatea nóstră aŭ început a purtà și pălăriĭ cu câte 25 — 30 leĭ bucata și nu maĭ e așà de mult până le vom vedé și cu voal. Flăcăiĭ, nicĭ eĭ nu se lasă maĭ pe jos, purtându-se în căciulĭ de astragan, paltóne și alte haine de postav, cumpĕrate iarășĭ din tîrg. Pe icĭ pe colea aŭ început a se ivì cămășile scrobite și cravatele.

Ţăranul nostru plugar ca să facă faţă acestor cheltuelĭ adoptate iar nicĭ de cum moștenite, trebuie să cheltuiască paralele pe carí plugăria luĭ nu i le dă, maĭ cu sémă că ţine 5 — 6 copiĭ pe lângă sine la câte-và pogóne de pămînt, carĭ timp de o jumĕtate an, adecă din Noemvrie până prin luna luĭ Maiŭ numaĭ mănâncă fără nicĭ o trébă, pentru că meșteșugul și industria sunt date străinuluĭ, brutăria Greculuĭ, grădinăria Bulgaruluĭ, iar «cazna Românuluĭ», fiind-că el trebuie să-ĭ ţie pe toţĭ. El împrumută până maĭ are credit, și ar împrumutà mereŭ dacă i-ar da cine-và,

fără ca să se gândéscă și la termenul de plată. Dacă i se înfundă, se pune pe o economie fórte neînțelésă și tot odată fórte dăunătóre. Fata, mama și copiii maĭ mărunțeĭ, chiar și ceĭ de școlă, sunt goĭ și desculțĭ, vînd păserĭ, ouĕ, unt și nu arare-orĭ se întâmplă că vinde chiar singurul purcel ingrășat pe séma caseĭ, numaĭ și numaĭ să facă pe placul flăcăuluĭ saŭ a feteĭ. Apoĭ se pun cu toțiĭ pe vegetat, suferind și ceĭ micĭ din causa nesocotinţeĭ și a releĭ chiverniselĭ a celor marĭ, de-aicĭ apoĭ degenerarea și marea mortalitate în populațiunea nóstră rurală.

Plugarul nostru daca s'ar oprì cu cheltuelile numaĭ aci tot ar maĭ merge, dar el are și alte cheltuelĭ maĭ marĭ de cum ar trebuì. Așà sunt botezurile și cumetriile etc., la carĭ le pune capac nunțile. O nuntă țărănéscă costă în mediŭ până la 400 leĭ, și nicĭ nu-ĭ mirare, că ține maĭ bine de o sĕptămână, de aceea numaĭ la doĭ cârțălăĭ de lăutarĭ le plătesce până la 60 leĭ, afară de alte lucrurĭ în obiceiŭ. Acuma îșĭ póte face orĭ și cine o idee despre cheltuelile ce are de suportat un părinte a 5 — 6 copiĭ. Apoĭ nicĭ nu se maĭ face într'altă parte a lumeĭ o nuntă a unuĭ plugar cu pâne cumpĕrată dela brutarul Grec.

Sunt fórte bune îndrumările fiilor de țăran la plugărie, maĭ cu sémă că plugăria raţională pe lângă că e cea maĭ sănătósă ocupaţiune, dar tot odată e și maĭ bănósă. Vine numaĭ întrebarea, că ce plugărie rațională póte să facă cine-và pe 1 — 2 saŭ treĭ pogóne de loc, căcĭ trebuie să scim, că majoritatea moșnenilor de astăḑĭ, nu moștenesc maĭ mult (1)? Sunt și o mulțime carĭ nu moștenesc de loc pămînt. Eŭ sunt de părere ca toţĭ fiiĭ de plugarĭ carĭ n'ar moștenì pămînt îndestulător pentru o plugărie rațională să se îndrumeze la meseriĭ, singurele carĭ îĭ pot face fericițĭ. In direcțiunea acésta ar puté fórte mult și cu izbândă lucrà societățile economice dejà înființate și carĭ s'ar maĭ înființà, creând câte un fond din care să se încurajeze industria casnică și să se subvenţioneze copiiĭ fără mijlóce, intraţĭ la diferitete meșteșugurĭ. Tot în acéstă direcțiune pot, și chiar ar fi de datoria preoților și a învĕțătorilor să lucreze, îndemnând pe ţăran pe tóte căile și în tóte ocasiunile, ca numaĭ atățĭ copiĭ să ție acasă câţĭ cred că se vor fericì în urma zestreĭ lăsate lor, iar pe ceĭ-lalţĭ să-ĭ dea la meșteșugurile atât de bănóse carĭ astăḑĭ sunt apróре numaĭ în mâinile străinilor.

De-ar fi plugarul nostru cel maĭ perfect lucrător şi de-ar scì el să scótă maximul recolteĭ din pămînt, dacă nu va fi şi bun chivernisitor, va fi vecĭnic lipsit, de unde resultă, că prima condiţiune prin care putem ajunge la bună stare și fericire este fără îndoială «buna chiverniseală».

V. Munteanu
Domniţa.

Colica la caĭ se vindecă cu miere şi unt. Topim adecă o cătăţime îndestulătóre de miere și o bucăţică de unt într'un vas de tinichea de-asupra foculuĭ, până când s'aŭ amestecat amândouĕ bine. După ce s'aŭ rĕcit facem un glob cam cât un oŭ de găină, îl ungem cu uleiŭ maĭ fin şi-l vîrâm cât maĭ adânc în maţul caluluĭ.

---

(1) Se póte face o admirabilă plugărie cu pricepere, căcĭ tocmaĭ la acésta trebue să ajungem ca ţăranul din puţinul pămînt ce are să producă mult şi bun. De alt minterĭ Ungaria ne póte fi pildă. (N. R.)

Tot țiganul la mal se 'nécă

— Poveste —

Un Țigan avea de cumĕtru pe un Român fórte bogat și fără copiĭ.

Românul aveà în pod o mulțime de slăninĭ, parte afumate, iar o parte numaĭ puțin svîntate.

Țiganul, fiind nevoiaș se puse pe gîndurĭ, cum ar puté să mânce barim o slănină din podul cumĕtruluĭ.

Planul fiind gata, Țiganul dete din ce în ce tot maĭ des cu dragostea pe la casa cumĕtruluĭ, une-orĭ prefăcêndu-se că îĭ dă ajutor în trebile gospodărieĭ, une-orĭ căutând de vite, alte-orĭ de păsĕrĭ.

Numaĭ atât îĭ trebuià Țiganuluĭ până când cânii Românuluĭ îl cunosceaŭ și nu maĭ dădeaŭ la el.

Intr'o sfîntă ḑi de sĕrbătóre, iată că Românul cu nevasta se duc la târg, ca să-șĭ cumpere cele trebuitóre pentru casă.

Țiganul cum află de plecarea lor, îndată, amandeo, cătră séră la podul cumĕtruluĭ.

Pândind ca să nu-l vadĕ nimenĭ, țuștĭ, în pod, șterpelesce o slănină de cele marĭ, și tiva să iasă repede pe pórtă cu slănina în spate.

Dar când la pórtă, numaĭ iată că și cumĕtru sosesce de la târg.

Țiganul încremenì de odată cu slănina în spate.

Insă iute făcêndu-șĭ planul, eșì înnaintea Românuluĭ ḑicênd. «Auleo cumetre! te rog primesce-mĭ slănina asta ca să sĕ afume în podul d-tale și pe urmă mi-ĭ da-o iară; căcĭ la bordeiul meŭ o mănâncă danciĭ tótă și apoĭ nu am unde s'o afum, că bordeiul meŭ nu are pod precum are casa d-tale.

Românul însă fiind supĕrat de la tîrg, ḑise; «Haide, plécă de aice cu slănină-țĭ cu tot!»

—Vaĭ de mine, cumetre! da de ce nu primescĭ slănina mea să sĕ afume în pod, ca și a d-tale?

— Haide fugĭ de aice, Țigane, cu slănina ta, și lasă-mĕ în pace, că am eŭ destule grijĭ, n'am să maĭ îngrijesc acum și de slănina ta.»

Bietul Ţigan nu maĭ putea de bucurie şi n'aşteptă ca să-ĭ maĭ ḑică odată, ci o tulì repede spre casă cu slănina în spate.

Până s'ajungĕ însă la bordeile Ţiganilor, trebuià să trécă o gârlă mare, repede, tulbure şi furiósă, pe o punte înaltă şi cam îngustă.

Până acolo se înnoptase de tot.

Din nisce nourĭ marĭ, negri şi fórte groşĭ fulgerà, trăsnià şi tunà îngrozitor, ba începuse încă şi a plouà.

El întâiŭ stătù puţin la capĕtul punţiĭ şi se gândì, temêndu-se să nu cadă cu slănina în baltă.

Dar orĭ de câte-orĭ fulgerà, el socotéla îşĭ făceà: «Dumneḑeŭ va luminà şi eŭ voĭ scăpà»

Intrând pe punte, de câte-orĭ fulgerà el tot înainte păşià, şi ḑiceà:

— Auleo, Dómneo!! de-ĭ maĭ luminà şi-ĭ maĭ luminà, eŭ o bucată de slănină ţi-oiŭ da.

Şi de câte-orĭ fulgerà, Ţiganul pe punte tot câte un pas făceà, ḑicênd mereŭ:

— Auleo Dómneo!! de-ĭ maĭ luminà şi-ĭ maĭ luminà, eŭ o bucată de slănină ţi-oiŭ maĭ da.

Tot aşà ḑicênd, păşià înainte şi ajunsese aprópe la cel-alt capĕt al punţiĭ, când de odată fulgeră şi după fulger urméză un tunet îngrozitor. Ţiganul, zărind malul aprópe, atuncĭ ḑice:

— Auleo Dómneo!! orĭ iĭ maĭ luminà, orĭ nu-ĭ maĭ luminà, dar eŭ slănină nu ţi-oiŭ da.

De bucurie păşì maĭ iute, călcă greşit, pe o ştirbitură a punţiĭ şi atuncĭ, huştiuliuc, se rĕstórnă de pe punte, rostogolindu-se în apă cu slănină cu tot.

Slănina se duse pe cea gârlă mare şi lată. Ţiganul erà cât p'aci să se înece, să piară şi el.

Intâmplarea însă făcù că un Român, cu carul cu boĭ, să fie tocmaĭ prin apropiere. El întinse Ţiganuluĭ o prăjină şi-l scăpă din apă, ca vaĭ de capul luĭ. Iar de atuncĭ a rĕmas vorba că: «Tot Ţiganul la mal se 'nécă».

Vasile Ionescu.

Alungarea şórecilor se face uşor cu terpentină. Muiăm câteva bucăţele de pânză în terpentină şi le punem în bortele lor saŭ în locurile, unde umblă. Cum nu pot suferì mirosul de terpentină, părăsesc locul acela. Terpentina trebue înoită tot din 2 în 2 sĕptămânĭ.

O scrisóre d-luĭ Ión Niculescu, Preşedintele societăţiĭ industriale «Curtea de Argeş» din Bucurescĭ.

Domnule Preşedinte,

Fiul meŭ, Filionică I. Vâlsănescu, fost elev al societăţiĭ d-v. «*Curtea de Argeş*» din Bucurescĭ, specialisat maĭ mulţĭ anĭ în ramura de tinichigerie, primind *în dar de la societate, sculele necesare meserieĭ sale* şi stabilindu-se cu atelierul de tinichigerie acì în oraşul nostru «Curtea de Argeş», mĕ simţ dator ca părinte, a aduce mulţumirile mele sincere onorabileĭ societăţĭ ce presidaţĭ, pentru lăudabila şi patriotica sa faptă ce a săvîrşit şi săvîrsesce continuŭ, fără sgomot, pentru toţĭ fiiĭ de Românĭ, pe carĭ dînsa îĭ specialiséză în diferitele ramurĭ de meşteşugurĭ manuale şi apoĭ îĭ înzestréză cu scule ca pe fiiĭ eĭ propriĭ, trimiţĕndu-ĭ maeştriĭ desăvârşiţĭ în localitatea lor, întocmaĭ ca pe nisce adevĕraţĭ apostolĭ, ca să propage meseriile în ţară, singurul mijloc prin care se póte pune stavilă *funcţionarismuluĭ şi biurocratismuluĭ împovărător de budget.*

Cu acéstă ocasiune, ţin a vĕ arătà, d-le Preşedinte, că până la venirea fiuluĭ meŭ, Filionică, ca tinichigiŭ, în oraşul nostru «Curtea de Argeş», am avut acì ca specialist în acéstă ramură, timp de peste 20 de anĭ, pe d-l Maer Friţ, care după ce s'a instalat acì fiul meŭ, ca tinichigiŭ, d-l Maer Friţ ne-a părăsit oraşul, şi-a ridicat atelierul, nevasta şi copiiĭ şi s'a mutat în Bucurescĭ.

Acum de curând am aflat că dînsul vreà să plece la America, din causa criseĭ şi a lipseĭ de lucru, nu din causa persecuţieĭ Românilor, după cum spun duşmaniĭ ţăriĭ!

Vĕ rog a fi mijlocitorul mulţumirilor mele, către toţĭ membriĭ Societăţiĭ «Curtea de Argeş» din Bucurescĭ.

Cu stimă, **Ión Vălsănescu.**
Ajutor de Primar în oraşul «Curtea de Argeş».

INFORMAŢIUNĬ

M. S. Regele a dăruit muzeuluĭ etnografic de la şosea, următórele obiecte: Sabia purtată de M. Sa la 1856 şi care ĭ-a fost dată de tatăl sĕŭ Principele de Hohenzollern, la eşirea din şcóla militară. — Sabia românéscă din 1866, purtând armele românescĭ, capul de boŭ şi vulturul român, model Cuza Vodă, prima sabie românéscă, pe care M. Sa a încins'o ca Suveran. — In fine mantaua de uniformă românéscă de general, mare ţinută, aceea pe care M. Sa a purtat'o în ḑiua în care a primit la gara din Bucurescĭ pe împĕratul Alexandru al II-lea.

*
* *

Ministerul Agricultureĭ, Industrieĭ, Comerciuluĭ şi Domeniilor

(Direcţiunea Agriculturei), vinde prin licitaţiune publică cantitatea de aproximativ 60—120 vagóne grâŭ recolta fermeĭ model din a. c.

Grâul este din varietatea «grâŭ roşu şi grâŭ bălan bătrân.

Licitaţiunile vor avé loc în ḑiua de 23 Iulie ora 10½ a. m. la Ministerul Agriculturiĭ, Direcţiunea agriculturiĭ şi la

Prefectura de Romanaţĭ,
Prefectura de Doljiŭ,
Prefectura de Brăila, şi
Prefectura de Covurluiŭ.

Eşantiónele se pot vedeà în ḑiua de licitaţiune în localurile indicate maĭ sus şi la ferma Studina (gara Frăsinet).

Condiţiunile de vînḑare sunt cele ce urméză:

1) Marfa se vinde dată odată prin vînturătóre simplă.

2) Ea se predă în saciĭ cumpĕrătoruluĭ loco-ferma Studina care este la o depărtare de gara Frăsinet de 5 kilometri şi se găsesce legată cu Studina de calea ferată Frăsinet, prin şoséua judeţénă-

3) Termenul total de predare de la confirmarea preţuluĭ eşit. la licitaţiune este de o lună de ḑile.

4) Preţul se înţelege pe vagon.

5) Plata urméză să fie făcută succesiv cu predarea şi prin recipise de consemnare saŭ valorĭ reale depuse în mânile administraţiuniĭ locale sub luare de dovadă.

6) Garanţia pentru a fi admis la licitaţiune trebue să fie de cel puţin 10% din valórea totală a mărfeĭ vîndute şi ea rĕmâne în păstrarea Ministeruluĭ până la complecta predare.

7) Dacă după 10 ḑile de la comunicarea confirmăriĭ, preţul eşit la licitaţiune adjudecatarul nu se presintă şi nu începe ridicarea mărfeĭ saŭ nu o ridică în total în termenul de o lună acordat, perde garanţia depusă în favórea Ministeruluĭ şi Ministerul îşĭ reservă dreptul să vînḑă în comptul sĕŭ marfa, ţinêndu-l responsabil pentru diferenţa de preţ.

Aceste condiţiunĭ însă nu póte avea loc în casul când cumpĕrătorul primesce marfa în fermă şi o plătesce integral în termenul fixat, rĕmânênd a o transporta la gară când va găsi convenienţa. In acest din urmă cas însă, administraţiunea fermeĭ nu maĭ rĕspunde absolut de nicĭ o perdere, ce ar puté survenì mărfeĭ aflate în fermă care póte rĕmâne fără nicĭ o plată în buna pază şi îngrijire a cumpĕrătoruluĭ în cel mult treĭ lunĭ de ḑile.

8) Licitaţiunea se va ţine cu oferte inchise, iar plicurile conţinênd ofertele şi garanţia se vor predà în ḑiua şi ora indicată pentru ţinerea licitaţiunilor.

9) Art. 68—79 din legea comptabilităţiĭ generale a statuluĭ sunt obligatoriĭ.

* * *

Ministerul Agricultureĭ, Industrieĭ, Comerciuluĭ şi Domeniilor a decis ca şi în anul curent fermele model să vînḑă direct celor interesaţĭ cantităţile dorite de seminţe agricole.

Se póte cumpĕrà de la ferma Studina şi începênd de la 100 kgr. în sus seminţele arătate maĭ jos şi cu preţurile notate în drept:

Rapiţa Collza şi Parapluie cu 20 leĭ hectolitru;
Orz de tómnă cu 1.400 leĭ vagonul;
Orzóică Imperială şi Hana cu 1.400 leĭ vagonul.
Grâŭ roşu » » 1.400 » »
» bălan » » 1.400 » »

Preţurile de maĭ sus se înţeleg pentru cantităţĭ maĭ micĭ de 5.000 kgr. De la 5.000—10.000 kgr. preţurile se vor reduce la vagon cu:

200 leĭ pentru orzul de tómnă;
200 » » ovĕzul Handebeker;
200 » » orzóică;
100 » » grâŭ.

Seminţele vor fi bine triolate şi predate la gara Frăsinet în saciĭ cumpĕrătorilor.

Pentru orĭ-ce cerere doritoriĭ sunt avisaţĭ a luà informaţiunĭ direct de la ferma Studina (gara Frăsinet), de cantităţile disponibile în fie-care moment pentru vîndare.

Plata se va face direct Ad-ţieĭ fermeĭ Studina, prin mandate poştale, scrisorĭ de valóre şi recipise de consemnare.

Probele se trimet după cerere.

Administraţiunea fermeĭ nu póte reţine nicĭ o cantitate de seminţe fără a fi plătită anticipat şi nu rĕspunde de nicĭ o comandă făcută, de cât din momentul ce i s'a confirmat cumpĕrarea şi 'ĭ s'a trimes şi valórea produsuluĭ cumpĕrat.

Administraţiunea fermeĭ treptat cu vîndarea face şi expediţiunile la adresele indicate.

La timp se va publicà şi seminţele ce vor fi de vîndare la ferma Laza.

Păsĕrĭ vindecătóre de rănĭ

Despre unele speciĭ de păsĕrĭ se spune, că posedă o minunată cunoscinţă a regulelor fundamentale ale chirurgieĭ. Sitariĭ, prepeliţele şi câte-va alte némurĭ de păserĭ, se pricep surprindĕtor de bine. ca să-şĭ vindece unele rănĭ,

Un naturalist frances istorisesce, că numeroşĭ sitarĭ împuşcaţĭ de el, aveaŭ pe corp rănĭ cicatrizate, iar unele rănĭ neînchise. Aceste rănĭ eraŭ bandajate cu fulgĭ smulşĭ tot din penele aceleĭ păserĭ. Când sitarul e rănit uşor şi póte scăpà el scóte fulgiĭ cu ciocul săŭ cel lung, şi îĭ aşédă binişor pe rană.

S'aŭ vĕdut cazurĭ, când aceste păsĕrĭ şĭ-aŭ pus pe rănĭ un fel de plasture din pene. S'aŭ găsit altele, cu ósele rupte dar fórte bine bandajate.

* * *

Societăţĭ Economice la sate.

In comuna Perieţĭ jud Ialomiţa prin stăruinţa învĕţ. locali şi cu concursul d-luĭ Poenaru Bordea, în dịua de 25 Martie a. c., s'aŭ pus basele societăţiĭ: «Viitorul Perieţilor» cu 90 membriĭ fundatorĭ şi un capital de 500 leĭ.

* * *

Din iniţiativa învĕţătoruluĭ diriginte al şcóleĭ din com. Laza, jud Vasluĭ, d-l Ion Băbuşianu, în ḍiua de 27 Ianuarie a. c., s'aŭ pus basele societăţiĭ: «Progresul», cu 50 membriĭ.

* * *

In comuna Calvinĭ, jud. Buzĕŭ, din iniţiativa unuĭ comitet, s'aŭ pus în ḑiua de 27 Decemvrie 1901, basele societăţiĭ Principele Carol. Până în present s'aŭ şi făcut împrumuturĭ la 2 săteni.

* * *

La 31 Martie 1902, în comuna Găiceana, s'aŭ pus basele societăţiĭ de economie: «Banca populară», cu 80 membrii. Preşedinte de onóre a fost ales d-l D. A. Sturdza.

DE LA SATE

Societatea de economie «Şomuzul» din Basarabĭ-Sucéva, şi-a serbat la 19 Maiŭ a. c. un an de viéţă.

Preotul C. Matasă, casierul Societăţiĭ, a vorbit despre importanţa şi folósele economieĭ. Apoĭ s'a arătat bilanţul Societăţiĭ, care, din 13 membriĭ, a ajuns la 64, cu un capital de 5.212,41.

D-l Argeş, şeful staţieĭ Basarabi, propune înfiinţarea unuĭ hambar pentru producte.

* * *

In ḑiua de 21 Aprilie. a. c., în comuna Pârşcovenĭ, jud Romanaţĭ, necesitând o radicală reparaţiune a bisericiĭ parohiale locale, un mare numĕr de enoriaşĭ, după eşirea de la biserică, aŭ subscris 1.000 leĭ. Spre a puté strânge suma necesară, s'a format un comitet.

Teatru la sate.

In séra ḑileĭ de 5 Maiŭ a. c., s'a dat în cătunul Dobrovĕţul-Ruşĭ, jud. Vasluiŭ, o representaţiune teatrală, de către eleviĭ şcóleĭ din Ruşĭ, sub conducerea învĕţătoruluĭ Ion Vasiliu.

La început s'aŭ cântat diferite imnurĭ, s'aŭ recitat maĭ multe anecdote; apoĭ s'a jucat piesa «Isprava».

Representaţiunea s'a terminat prin cuvîntarea ocasională a învĕţătoruluĭ I. Vasiliu, vorbind despre însemnătatea teatruluĭ sătesc şi aducĕnd laude d-luĭ I. Kalinderu pentru sprijinul ce-l dă biseriçiĭ şi şcóleĭ.

MULŢUMIRI

Sub-scrisul, învĕţător diriginte al şcóleĭ din com. Cleja (Bacăŭ), exprim sentimentele mele de adîncă recunoscinţă următórelor persóne:

Dómneĭ şi d-luĭ N. Dragoianu, proprietarĭ în localitate, pentru că aŭ făcut cu cheltuiala d-tor o fântână, în ograda şcóleĭ, care a costat 230 leĭ; Părinteluĭ Graţian Carpati, care a oferit un bon de 100 leĭ pentru cantina şcolară, a depus 100 leĭ ca fond filantropic pentru eleviĭ săracĭ şi a procurat o perdea şi 3 costume pentru teatrul sătesc şcolar, carĭ aŭ costat 15 leĭ; d-neĭ şi d-luĭ I. Grigoriu, revisor şcolar; Părinteluĭ Graţian Carpati, dómnelor Savel, Grinţescu, Broşteanu şi d-reĭ M. Vasiliu, institutóre; d-lor N. Bibiri, institutor şi director; D. Broşteanu, institutor în Bacăŭ şi A. Antonovicĭ, şeful staţieĭ Faraónĭ, pentru binevoitorul concurs oferit cu ocasiunea serbăreĭ şcolare date de sub-scrisul la 25 Maiŭ a. c., în folosul cantineĭ.

D. Mihăilescu.

STEAUA

Societatea *Steaua* are de scop a lucrà pentru întinderea învĕţătureĭ în popor, prin tipărirea şi rĕspândirea de scrierĭ şi publicaţiĭ morale, patriotice şi de folos practic, şi pentru împiedecarea prin tóte mijlócele legiuite, a rĕspândireĭ de scrierĭ şi publicaţiĭ imorale, saŭ cu tendinţe contrariĭ statuluĭ şi ideiĭ naţionale române.

Cotisaţia este de cel puţin *doĭ leĭ* pe an, iar pentru învĕţătorĭ, preoţĭ ruralĭ şi sătenĭ, de cel puţin *un leŭ* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întâiŭ an după primirea sa, să facă a se primì în Societate cel puţin alţĭ doĭ membri noĭ.

Cererile de înscriere, însoţite de cotisaţia pe un an, se pot adresa d-luĭ *Petru Gârbovicénu,* strada Sf. Ecaterina, Bucurescĭ.

Comitetul. *Preşedinte,* **Ioan Kainderu,** *membru al Academieĭ Române.— Vice-preşedinte,* **Sava Şomănescu,** *mare proprietar, fost senator.— Admnistrator şi casier delegat,* **Petru Gârboviceanu,** *Administrator al Caseĭ Sf. Bisericĭ Autocefale Ortodoxe Române, director al Şc. Normale a Societăţiĭ pentru învĕţătura poporuluĭ român;* — *Secretar,* **Const. Banu,** *profesor secundar şi inspector şcolar —Membriĭ,* **Spiru C. Haret,** *Ministru, profesor Univers.;* **I. Dimitrescu Procop.,** *senator şi Primar al Capitaleĭ;* **M. Vădescù,** *deputat, profesor universitar;* **Cristu S. Negoescu,** *profesor secundar;* **Dim. Cecropid,** *institutor, preşedinte al Societăţiĭ corpuluĭ didactic primar.* — *Censorĭ,* **Const. Alimăneşteanu,** *inginer de mine; Preotul econom* **Const. Ionescu,** *profesor secundar;* **Const. Alexandrescu,** *revisor şcolar*

Membriĭ înscrişĭ şi cotisaţiunĭ plătite (Urmare).

Stoleru Ana, (Talpa), 1 leŭ; Teodorescu Gh. N.. (Urichenĭ). 1 leŭ; Dobrea Gh., (Uscaţi), 1 leŭ; Teodorescu Grig, I., (Borlescĭ), 1 leŭ; Creţu, lescì I., (Costişa), 1 leŭ; Ciupercă C., (Măstăcan), 1 leŭ; Roşescu I., preot, (Măstacăn), 1 leŭ; Popovicĭ Gh., (Rădiŭ), 1 leŭ; Silvas Gh. N, (Rosnov)- 1 leŭ; Popovici Gh. (Siliştea) 1 leŭ; Dornénu At., (Socea Cândescĭ) 1 leŭ; Preotu Gh S., (Tăslăŭ) 1 leŭ; Lazu Cleopatra, inst, (Piatra-Némţu) 2 leĭ; Gavrilescu Eleonora, (Vadurĭ), 1 leŭ; Manoliu Elena, inst. (Piatra-Némţu), 1 leŭ; Isăcescu C., inst. (Piatra-Némţu), 2 leĭ; Gheorghiŭ Al., (Piatra-Némţu), 1 leŭ; Cancicov Aurelia, inst. (Piatra-Némţu) 1 leŭ; Ştefănescu Penelopa, inst. (Piatra-Némţu), 1 leŭ; Vasiliŭ T. A. (Piatra-Némţu) 2 leĭ; Baciul A., (Măstacăn), 1 leŭ; Parteni C., inst. (Piatra-Némţu), 1 leŭ; Vrancénu C., inst. (Piatra-Némţu), 1 leŭ; Anastasiŭ A., inst. (Piatra-Némţu). 1 leŭ; Pantazi T. M., inst. (Piatra-Némţu) 1 leŭ; Cancicov A., inst, (Piatra-Némţu), 1 leŭ; Rădulescu Vasile, inst. (Piatra-Némţu). 2 leĭ; Romanescu D., preot (Piatra-Némţu) 1 leŭ, Zamvelt D., inst. (Tg, Némţu), 2 leĭ; Nicolescu Andreĭ, primar (Păcureţĭ-Prahova), 1 leŭ; Gh. Corónă, învĕţ. (Coroiŭ-Călugărenĭ), 1 leŭ; Nicolae Grinţescu, învĕţ. (Galul), 1 leŭ; Popişteanu Ionescu D. (Buzĕŭ),2 leĭ; Gândinţă C. G., (Cătina-Buzeŭ), 1 leŭ Stroescu I. Niţă. (Pâclele-Berca-Buzĕŭ), 1 leŭ; Jugănaru Nicolae, (Cărpiniştea-Buzĕŭ), 1 leŭ; Kirileanu Teodorescu Simion, (Zorlenĭ-Tutova), 1 leŭ; Năsturescu Costache, (Zorlenĭ-Tutova)- 1 leŭ; Michail Dumitru, (Zorlenĭ Tutova), 1 leŭ, Tenea C., preot (Zorlenĭ-Tutova), 1 leŭ; Stoleriŭ N., (Zorlerni-Tutova), 1,50 banĭ; Lupescu, M., (Zorlenĭ-Tutova), 4 leĭ; Maria Muşică (Zâmbrésca) 1 leŭ; Preda Marinescu, (Ciolănescĭ din Dél), 1 leŭ; Georgescu N., (Netoţiĭ de jos) 1 leŭ.

Numĕrul membrilor înscrişĭ cu începerea anuluĭ al II (1902) al societăţiĭ, e de 840; iar numĕrul banilor încasaţĭ de la aceştia şi de la vechiĭ membriĭ, e de 2.574 leĭ şi 20 banĭ.

(Va urma în No. viitor).

Inst. de Arte Grafice Carol Göbl, S-sor I. St. Rasidescu, Str. Dómneĭ, 16.— Bucurescĭ.